Ábrányi Emil
KRAMPUSZ-KIRÁLY.
1879.

Krampusz-király a hajdan-korban élt.
Bölcs fejdelem volt, mert ritkán beszélt;
Csatákat vesztett, vagy vadászgatott;
Királyilag töltötte a napot.
Egyszer - barátim, halljatok mesét -
Krampusz király elveszti az eszét;
Országgyülést hív s dúlt arccal ki áll:
A nép riong: "Vivát Krampusz király!"

Mond Krampusz: "Szólok mindenki fiának:
Legyen már vége a komédiának!
Vagy csúfság ez, vagy vakság, végtelen,
De úgy bántok mint istennel velem.
Íme, fejemben korona ragyog,
Miért? Hisz én is sár-ember vagyok!"
De zúg a nép, mint zúgó tenger-ár:
""Te nem vagy ember, ó Krampusz-király!""

Mond Krampusz: "Engem Felségnek neveztek,
S előttem, mint a birkák, porba estek!
Mit tettem én, hogy felségessé váltam?
Egész éltemben fogamat piszkáltam
És ásitottam szörnyen-szörnyeket
Tanácsban, trónon, trónfüggöny megett!..."
De zúg a nép, mint zúgó tenger-ár:
""Te felséges vagy, ó Krampusz király!""

Mond Krampusz: "Látom, hogy éheztek, asztok,
Mégis nekem milljókat megszavaztok!
Minek nekem e falka millió?
Az ország pénze hát csak arra jó,
Libériákba hogy verjem bele,
S hizlaljak egy raj konclesőt vele?"
De zúg a nép, mint zúgó tenger-ár:
""Kapsz milliókat, ó Krampusz király!""

Mond Krampusz: "Kérlek, dobjatok ki engem!
Ezt, mint a nép legfőbb kegyét csengem!
Szamár vagyok és plusquam-szemtelenség
Hogy szamarat megillessen a fenség!
Vezessen kormányt, aki ember szintén,
És olcsóbb, bölcsebb és jobblelkü, mint én!"

De zúg a nép, mint zúgó tenger-ár:
""Szent vagy s imádunk, ó Krampusz király!""